

De mens laat Gij tot stof vergaan
en terugkeren naar zijn oorsprong. (Ps. 89)

In de Eeuwige Vrede is ingegaan de ziel van
MEVROUW

Esther SOETAERT

echtgenote van de Heer
Joseph VAN DEN HAUTE

geboren te Everbeek op 11 januari 1906 en er
godvruchtig overleden op 1 april 1968, gesterkt
door het Heilig Sakrament der zieken en de
Pauselijke Zegen.

Gij hebt ons, Heer, het dierbaarste ontnomen
wat wij op aarde bezaten, mijn goede vrouw,
ons lieve moeder.

Veel welgemeende en doorvoelde deelnemin-
gen worden bij zulk een verlies gesproken. Maar
eenieder die zijn moeder heeft moeten afgeven,
weet dat woorden hier niet baten. Elke mens
moet dat uitvechten in zijn binnenste.

Troostvol voor de man is echter de souvenir
van een vrouw met wie gij zolang in liefde
hebt samengeleefd en met wie gij kinderen hebt
verwekt die opgeklommen zijn op de ladder
van het maatschappelijke leven.

Troostvol voor de kinderen is een souvenir
van een toegewijde moeder bij wie zij zorgzaam
zijn opgevoed en bij elke terugkomst zulk een
warme thuis mochten vinden.

Troostvol voor ons allen is de gedachte aan
een gehuwde vrouw die met christelijke moed
haar man en kinderen in alle omstandigheden
van het leven heeft bijgestaan en voorgegaan in
een levenswijze die God en de mensen welge-
vallig was.

Deze gedachte aan het schoon verleden van
deze moeder wekt in ons allen het vertrouwen
in een nog schonere toekomst voor haar bij
de verrezen Heer, waar zij voor haar dierbare
man, kinderen en kleinkinderen een plaats voor-
bereid.

Souvenez-vous que vous êtes poussière et que
vous retournerez en poussière. (Ps.89)

PRIEZ POUR LE REPOS DE L'AME
DE DAME

Esther SOETAERT

épouse de Monsieur
Joseph VAN DEN HAUTE

née à Everbeek le 11 janvier 1906 et y pieuse-
ment décédée le 1 avril 1968, munie des Sacre-
ments de notre mère la Sainte Eglise et de la
bénédiction Apostolique.

Seigneur, vous nous avez enlevé le plus beau
et le plus cher trésor que nous possédions sur
la terre : une bonne épouse, notre chère ma-
man et grand-maman.

La souffrance la plus aiguë sur terre c'est
la perte d'une mère. La plus grande peine
qu'une mère puisse nous faire c'est de nous
quitter. Sa mort cause une blessure si profon-
de que rien ne peut la guérir entièrement.

Seul un contact intime et sincère avec Dieu
peut cicatriser quelque peu cette blessure et
la changer en une source d'espérances con-
solantes : nous nous retrouverons dans la joie
et le bonheur éternels.

Le plus beau souvenir, débordant de conso-
lation, pour un mari devenu veuf est la couron-
ne formée pas ses enfants, qui s'engagent géné-
reusement dans une vie pleine d'idéalisme. Le
plus beau souvenir pour les enfants est la ten-
dresse sans limites de l'accueil au foyer fami-
lial de leur maman où tout était soigné jusque
dans les plus petits détails.

Consolant pour tous : le souvenir d'une fem-
me forte qui nous a assisté dans toutes les cir-
constances de la vie et nous a montré le droit
chemin vers Dieu avec une bienfaisante amabi-
lité et un généreux dévouement.

Du haut du ciel elle veillera sur son mari,
ses enfants et ses petits-enfants et leur prépa-
rera une place privilégiée dans le bonheur éter-
nel.